

Το να γράψεις για το θάνατο ενός προσφιλούς σου προσώπου είναι μια πραγματική δοκιμασία. Όση δύναμη και αν έχουν οι λέξεις, δεν είναι σε θέση να μεταφέρουν και πολύ περισσότερο να αποτυπώσουν τα συναισθήματα που σε διακατέχουν. Παρά το γεγονός αυτό, σ' αυτές τις ίδιες τις λέξεις είμαστε υποχρεωμένοι να καταφύγουμε, καθώς χρόνια τώρα μ' αυτές μάθαμε να παλεύουμε διεκδικώντας το δικαίωμα στην έκφραση και τη γραφή.

Άλλωστε, είμαστε απολύτως σίγουροι πως με τον ίδιο τρόπο θα λειτουργούσε και ο αποθανών, κάτι που απέδειξε με τη στάση του: σταμάτησε να γράφει από τη στιγμή και μόνον που συνειδητοποίησε πως ο θάνατός του ήταν θέμα χρόνου.□

Για τον Ιορδάνη Νομίδα, η δημοσιογραφία υπήρξε κομμάτι της ύπαρξής του. Η γραφή του διακρίνονταν για την ευθύτητα, την ειλικρίνεια, την ανιδιοτέλεια, την αμεσότητα, τη σαφήνεια και το θάρρος της γνώμης (ανεξαρτήτως των πολιτικών διαφωνιών που θα μπορούσε να έχει κάποιος). Στοιχεία που στο σύνολό τους χαρακτήριζαν και την προσωπική του ζωή.

Η έκδοση της εφημερίδας «Ελευθερία» ήταν το τελευταίο του μεγάλο στοίχημα. Ίσως το μεγαλύτερο στη ζωή του.□ Ήξερε τις δυσκολίες, ήξερε τα προβλήματα που θα αντιμετώπιζε, μα πάνω από όλα γνώριζε πως ήταν υποχρεωμένος να παλεύει καθημερινά με τον καρκίνο που του «έτρωγε τα σωθικά».

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την συνάντησή μας λίγο πριν την έκδοση του πρώτου φύλλου. Αφού συζητήσαμε τις προοπτικές του εγχειρήματος της έκδοσης της εφημερίδας, εγχείρημα που είχε την αμέριστη συμπαράσταση πολλών φίλων και γνωστών του (η αλήθεια, βέβαια, είναι πως στη συνέχεια αυτοί που έμειναν ήταν πολύ λίγοι), αλλά και τη διατύπωση σειράς ενστάσεων μ' αφορμή τις επικείμενες δυσκολίες, μου ζήτησε να διαβάσω ένα κείμενό του και να του πω τη γνώμη μου.

Στο κείμενό του αυτό κοινοποιούσε για πρώτη φορά το σοβαρότατο πρόβλημα της υγείας του, αναφέρονταν στο μέγεθος του εκδοτικού εγχειρήματος που μόλις ξεκινούσε και έκλεινε ευχόμενος να του δοθεί λίγος χρόνος ζωής («πίστωση χρόνου» έλεγε), ώστε να προλάβει να δει το νέο αυτό «παιδί του» να μεγαλώνει και να στέκεται στα «πόδια του».

Βρέθηκα σε ιδιαίτερα δυσχερή θέση. Πώς να σταθείς απέναντι σ' έναν άνθρωπο που έχει το σθένος και τη δύναμη να κοιτάξει κατάματα τον θάνατο, που έχει το «θράσος» να ορθώσει το ανάστημά του απέναντί του και να διεκδικήσει το δικαίωμα στη ζωή και τη δημιουργία;

Επέμενε περιμένοντας την απάντησή μου.

Βγάζοντας από πάνω μου τη συναισθηματική φόρτιση της στιγμής, του απάντησα λέγοντάς του, πως χρόνια τώρα παλεύει με αξιοπρέπεια και περισσό θάρρος την αρρώστια του. Αυτό από μόνο του αρκεί για να κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη του όσοι τον γνωρίσαμε.

Δίπλωσε το χαρτί και χωρίς την παραμικρή κουβέντα το έβαλε στο τελευταία συρτάρι του γραφείου του.

Η κίνηση αυτή έχει χαραχθεί στη μνήμη μου. Ακόμη δεν έχω πείσει τον εαυτό μου για το αν έπρεπε (ή αν είχα το δικαίωμα) να απαντήσω.□

Από τότε πέρασε ενάμισος χρόνος περίπου. Ο Ιορδάνης Νομίδης στο χρόνο που «του πιστώθηκε» είδε την «Ελευθερία» να μεγαλώνει, να αποκτά φυσιογνωμία, να κερδίζει αναγνώστες, να γίνεται κομμάτι της

καθημερινότητας στην πόλη και το Νομό. Στην αναμέτρηση με τον εαυτό του και με τους αναγνώστες βγήκε νικητής. Έμενε το κομμάτι της αναμέτρησης με τις μεγάλες (έως ανυπέρβλητες) δυσκολίες της «αγοράς». Δεν πρόλαβε. Είμαι σίγουρος πως θα τα κατάφερνε και εκεί. Όπως είμαι σίγουρος πως μπορούν να τα καταφέρουν και τα παιδιά του, που από την πρώτη στιγμή σήκωσαν αγόγγυστα το βάρος αυτού του εγχειρήματος.□

Το βέβαιο πάντως είναι πως όλοι όσοι τον γνωρίσαμε θα τον θυμόμαστε σαν έναν άνθρωπο που τίμησε τη δημοσιογραφία όσο λίγοι στην πόλη μας. Σαν έναν ακάματο αγωνιστή που πάλεψε μέχρι το τέλος του.

Στο ξεκίνημα του μεγάλου ταξιδιού του, η σύζυγός του, του έκανε το πολυτιμότερο δώρο. Τοποθέτησε δίπλα του ένα κομμάτι χαρτί και ένα μολύβι. Γνώριζε καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον πως θα αποτελέσουν την καλύτερη συντροφιά του.□